

poměrů tehdejších ani útok takový nemusil býti nezpůsobitelným. Než po stránce subjektivní dává rozsudek jen výraz názoru soudu, že si byli obžalovaní trestných činů dobře vědomi, »což prý nejlépe z výsledků průvodního řízení jest vidno, aniž tvrzení obžalovaných vyvráceno jest jmenovanými svědky«. S tak málo význačným obsahem výroku, v němž soud shledal popuzování k opovržení a nenávisti proti správě státu, nelze řešiti otázku, zda šlo v tomto případě skutečně o zločin dle § 65 a) tr. zák., jak vyslovuje rozsudek, či jen o velmi nepříznivou kritiku dřívější vlády, ani způsobem pozitivním, ani negativním, a nutno výrok odsuzující, o tento nedostatečný podklad se opírající, nazvati právně pochybeným.

Čís. 582.

Předražování (zákon ze dne 17. října 1919, čís. 568 sb. z. a n.).

Hostinský není oprávněn, by překročil nejvyšší cenu piva z důvodu, že poskytl bez úplaty vyhrazenou místnost.

(Rozh. ze dne 24. října 1921, Kr I 599/20.)

Nejvyšší soud jako soud zrušovací zavrhl po ústním líčení zmateční stížnost obžalovaného do rozsudku lichevního soudu při krajském soudě v Hoře Kutné ze dne 2. června 1920, jímž byl stěžovatel uznán vinným přečinem předražování dle § 7, odstavec první a třetí zákona ze dne 17. října 1919, čís. 568 sb. z. a n. — mimo jiné z těchto

důvodů:

Výrok, odsuzující stěžovatele pro předražování piva, má stížnost za právně pochybený, ježto prý tu nebylo využití mimořádných poměrů válkou způsobených a nešlo též o cenu přemrštěnou. Bylať prý cena piva zvyšována pouze příslušníkům organizace národně sociální, konavším v hostinci stěžovatelově schůzi, aniž organizace platila nějaké úplaty za používání hostinské místnosti, jak prý obvyklo. Vůči dnešním poměrům dělnictva je prý zvýšení ceny sklenice piva o 10 haléřů zcela nepatrným a nebyla prý cena piva zvýšena ani o tolik, co činil by příplatek za používání místnosti. Rozsudek především odmítá hájení se obžalovaného při hlavním přelíčení, že by býval měl obžalovaný ujednáno s předsednictvím organizace požadování příplatku, a připouští jen, což ale s hlediska § 7 lichevního zákona je nerozhodno, že členové organizace ničeho proti němu nenamítali, poněvadž zákon tresce i pouhé přijetí přemrštěné ceny dobrovolně poskytnuté. Jinak však přisvědčiti jest právnímu názoru soudu lichevního, že by ani takové ujednání nebyvalo opravňovalo stěžovatele požadovati za pivo cenu, převyšující značně cenu vládním nařízením ustanovenou. Byli obžalovaný toho mínění, že mu návštěva členstva organizace při schůzi větším odbytem piva náklad propůjčení hostinské místnosti nenahradí, — že by byla vyhrazena zvláštní místnost pro členy organizace, nebylo nikde tvrzeno, — bylo na něm, by si s pořadatelstvem přiměřenou úplatu vyjednal. Cenu vzhledem ku ceně úřední zřejmě přemrštěnou ani pod titulem úplaty za místnosti od členů požadovati neměl, ježto v tom spočívá obcházení cenového nařízení na újmu jednotlivých

spotřebitelů, jež alespoň dává na jevo snahu vyúžitkovati mimořádných poměrů válečných. Jelikož pak soud nalézací dospěl na podkladě výsledků hlavního přelíčení skutečně ku přesvědčení, že se toto požadování ceny, zřejmě přemrštěné, stalo v úmyslu, na újmu spotřebitelů co nejvíce využití pro svůj užitek mimořádných poměrů válkou přivoděných, nelze shledati podřadění pod § 7 odstavec prvý a třetí lichevního zákona právně pochybným.

Čís. 583.

Jde o krádež, nikoliv o zpronevěru, zadržel-li si správce lesa peníz za dřevo, k jehož prodeji nebyl oprávněn.

Starosta obce není vždy »vrchností« ve smyslu § 187 tr. zák.

Pro posouzení beztrestnosti dle § 187 tr. zák. jest rozhodno, kdy se stalo ujednání o náhradě škody; lhostejno, kdy ujednání to bylo příslušným činitelem schváleno pokud se týče kdy na dotvrzení jeho zřízena byla zástava; nezáleží na tom, komu patřily věci dané do zástavy.

(Rozh. ze dne 24. října 1921, Kr I 257/21.)

Nejvyšší soud jako soud zrušovací vyhověl po ústním líčení zmateční stížnosti obžalovaného do rozsudku krajského soudu v Chebu ze dne 14 ledna 1921, jímž byl stěžovatel uznán vinným zločinem krádeže dle §§ 171, 173, 179 tr. zák. a zločinem zpronevěry dle §§ 183, 184 tr. zák., zrušil napadený rozsudek a vrátil věc soudu své stolice, by ji znovu pojednal a rozhodl — mimo jiné z těchto

důvodů:

Zmateční důvod čís. 10 § 281 tr. ř. provádí stížnost takto: správce lesa, jehož dohledu je svěřen les a jehož oprávnění k prodeji dříví jest obmezeno, nedopouští se trestného činu již tím, že překročuje meze svého oprávnění; teprv tím, když se rozhodne, že peníze, odevzdané mu kupujícími za tím účelem, by je odvedl tomu, kdo ho ustanovil k dohledu, neodvede, nýbrž že jich jinak upotřebí a sice pro sebe, vyčerpá se skutková povaha trestného činu, nikoliv však krádeže, nýbrž zpronevěry. Stížnost přehlíží, že nalézací soud nezjistil, že dříví v lese nebo dříví kácením stromů získané bylo stěžovateli svěřeno v tom smyslu, že byl oprávněn, aby nakládal, po případě prodejem dříví, s dřívím takovým způsobem, že se jím dříví vybavuje z mezí dosahu faktické moci majitelovy; nalézací soud naopak zjistil, že dříví v lese jsoucí, byť bylo svěřeno péči a dohledu stěžovatelově, zůstalo v držení obce Ž., že stěžovatel nebyl oprávněn prodávati větší a cennější množství dříví, že mu bylo pouze mlčky po případě dovoleno, by prodával menší množství méněcenného dříví a aby výtěžek odváděl pokladně obecní, že stěžovatel nemohl býti v pochybnosti o tom, že k tomu, co učinil, nemá práva, že stěžovatel jednal při prodeji dříví proti svému lepšímu vědomí, to tím spíše, kdyžť mezi dřívím, které stěžovatel prodal, bylo také dříví větší ceny, na př. stavební dříví v ceně 3027 K 50 h, ohledně kterýchžto položek nemohl býti stěžovatel v pochybnosti, že zcizuje dříví bezprávně. Z těchto zjištění nalézacího soudu plyne,